

Souhrn

Předkládaná práce se zabýváva myšlením německého právního a politického teoretika Carla Schmitta a recepcí jeho díla na intelektuální levici. Pokládala si otázku, které aspekty Schmittova díla rezonují mezi levicově orientovanými autory nejvíce, a ptala se, jaké jsou příčiny této inspirace. Bylo tedy nutno specifikovat historický kontext, ve kterém se takto konzervativní myslitel stává hojně citovanou postavou u různých proudů levicového myšlení. U Carla Schmitta se pak v souvislosti s jeho nacistickou životní epizodou objevuje ještě metodologický problém možnosti oddělení díla od osobních prvků autorovy kariéry, oddělení teoretického postoje samotného od motivů, které k nim vedly. Snaha využít jeho myšlenky k progresivně levicovým cílům z tohoto důvodu nejde příliš dohromady s přísně kontextuálním čtením jeho díla.

Schmittovu dílu samotnému se věnuje první polovina práce. První kapitola popisuje základní koncepty, se kterými Schmitt pracuje, v historickém kontextu, ve kterém se jako autor nacházel. Schmittovo dílo je zde probíráno v souvislosti s hlavními cíli jeho kritiky: právním pozitivismem, liberální demokracií, tzv. kvantitativním totálním státem, který sice zasahuje do všech částí společnosti, ale zároveň je slabý, jelikož je ve vleku zájmových skupin, dále humanitou, primátem etiky a ekonomiky nad političnem a konečně univerzalismem a unipolarismem ve světovém uspořádání. Druhá kapitola se podrobněji věnuje otázkám Schmittova disciplinárního zařazení, především rozporu mezi jurisprudencí a teologií či kontinuitě a diskontinuitě v jeho myšlení. U autora, který psal intervenční texty, ve kterých reaguje na soudobé politické tendence, je totiž obtížné najít něco, co bychom nazvali materiálním jádrem jeho myšlení. Pokusit se Schmitta ideologicky zařadit bylo nicméně užitečné, a to například s ohledem na jeho specifický konzervatismus, který si je vědom historické ukotvenosti institucí, nicméně hledá také radikálně nové formy jejich uspořádání.

Schmitt tak měl jako autor, který se pokouší kriticky odhalovat partikulární zájmy za neutrálním a univerzalistickým diskursem, kariéru prolnutou bohatým a dynamickým intelektuálním střetáváním s levicovými teoretiky, ať už šlo o Otta Kirchheimera, Waltera Benjamina či italské marxisty 70. let 20. století. Druhá polovina práce se tedy věnuje již levicové recepci Schmittova díla samotné. V té jde zejména o oživení pojmu politična, jelikož někteří levicoví autoři poukazovali na absenci opravdu politické teorie jak v liberalismu, tak v marxismu. Zvláště po své smrti v roce 1985 a ještě více po skončení Studené války je pak Schmitt chápán již nejen jako kontroverzní postava, ale jako klasik politického myšlení.

Současná levice využívá jeho kritického jazyka k pokusům o narušení neoliberální hegemonie, ovšem zdůrazňuje, že je třeba myslet „se Schmittem proti Schmittovi“. Závěry, které levice z kritiky liberalismu vyvozuje, jsou totiž od Schmittových odlišné. Sporné otázky jsou především možnosti a intenzita vnitrostátního politického konfliktu či homogenizace politického společenství. Na recepci Schmitta se navíc dobře ukázaly různé typy současného levicového politického myšlení a rozdíly mezi nimi, například mezi autory jako Chantal Mouffe, Jürgen Habermas či Giorgio Agamben. Samostatná část byla věnována také Schmittově vlivu v oblasti kritické teorie mezinárodních vztahů, zvláště v souvislosti s humanitárními intervencemi, americkým unipolarismem nebo pokusy o zavedení kosmopolitního řádu založeného na ideji lidských práv.